

Tábori tüzérosztályával viszont csak 1944-1945-ben, a dunántúli és a muravidéki harcokban vett részt. Mindent elkövetett annak érdekében, hogy embereit ne tegye ki fölösleges kockázatoknak, és így egységét -földről származó- veszteség nélkül sikerült megmentenie. Osztálya Ausztriában, a Deutschlandsberg melletti Rettenbach nevű helyiségben, 1945. május 11-én adta meg magát a szovjet csapatoknak. Május 12-én hadifogolyként a Szovjetunióba vitték, ahol Rosztovban, Szuhumiban fogolytáborban került. Rosztovban gépgyárban dolgozott, de megbetegedése miatt (jobb kezén ideggyulladás lett) a későbbiekben fizikai munkát nem végzett. 1948. november 3-án érkezett haza, és november 6-án jelentkezett a honvédségnél. Szolgálatára nem tartottak igényt és a rendelkezési állományból 1949. július 19-én elbocsátották, végigény nélkül. Rövidesen illegálisan nyugatra ment. Az 1951. június 13-án keltezett behívóparancsot nem tudták kézbesíteni, mert már nem tartózkodott Magyarországon. Angliába került, ahol mint lovaglótanár kezdte meg működését és az angol military csapat edzője lett. Az angol csapat 1956-ban a Stockholmban tartott lovas olimpián megszerezte a „csapat aranyérmét.” Az olimpiai mérkőzések után az angliai Badmintonban fogott hozzá, hogy régen dédelgetett tervét, a lovaglásról szóló könyvét megírja. A gondolat már megszületett Örkényben, és ennek jegyében két kiváló tanulmány jelent meg.

A könyv első vázlatai mint írta - a hadifogolytáborban fogalmazódtak meg, míg végső formáját Angliában nyerte el, ahol 1959-ben látott napvilágot **Give Your Horse a Chance** címen.

Nyugodtan állíthatjuk, hogy Endrődy Ágoston könyve a nemzetközi lovas szakirodalom egyik legkiemelkedőbb alkotása, amely méltóképpen reprezentálja az egykori „örkényi iskola” szemléletét és gyakorlatát. Angliai működése után Svájcban telepedett le, és Nelie Bomontival, örök menyasszonyával a zürichi Schweizerhof Hotelban éltek halálukig. (Nelőt már 1938-ban bemutatta édesanyjának.)

Gyermekei nem születtek.

1934-től már fogalmazóként Pestre járt dolgozni. Verőcén szőlőt, gyümölcsöst vásároltak a Fehér hegyen, próbáltak gazdálkodni is. 1934-ben született első gyermekük Sebő, aki később visszavette a Junga nevet. Hamar bekapcsolódtak a verőcei társadalmi életbe is. 1936-ban Juhász Miska kérésére Endrődi Sebő a verőcei levették parancsnoka lett.

Ebben az időben sem merült feledésbe a bogarakkal kapcsolatos ismeretének tudományos bővítése. Ismertsége folytán már több múzeumtól kapott megbízást rovarok, bogarak meghatározására. 1938-ban Magyarország visszakapta az elszakított területeit. Amikor a Révfülöp Kapitányságnál teljesített szolgálatot lehetősége volt egy ünnepség keretében Kassára bevonulni. Szülővárosában megtalálta elhunyt kisleány testvére, Zsenike sírját is. Ez évben jelent meg első munkája az óriásbogárformák fajairól. 1939-ben a németek megszállták Lengyelországot, s ekkor sok lengyel katona jött Verőcére, ahol tiszti tábor rendeztek be.

Ez az év boldogság volt számára, mert 1939 április 23-án megszületett Edit (Babica) kislánya. 1940-ben Sebő (Duci) fia kezdte meg iskolai tanulmányait Verőcén.

Magyarország is belekényszerült a háborúba, így, – mint a katonaság után leszerelt - tartalékos hadnagy sorozatos katonai behívókat kapott. 1942-ben Keszthely, 1943-ban Komárom, 1944-ben újra Keszthely lett az állomás helye, ahová Pestről a család is leköltözhetett a bombázások miatt. Elhozták a bogárgyűjteményt is, amely később a Balatoni Múzeumba került Bornai igazgatóhoz.

A front közeledett, december 5-én visszavonulás volt a parancs, és Keszthelyt ki kellett üríteni. A család együtt maradhatott, de december 23-án mint főhadnagy „Bogár” nevű lovával az osztrák határ melletti Szentpéterfára, 1945 márciusában pedig Nagykölkedre kellett visszavonulni.

A nyilas vezetők részéről ebben az időben a magyar katonaságot sok atrocitás érte, de ő szembeállt, és mindig megvédte a honvédek becsületét. Nagykölked után Ausztria (Gratz) következett, ahol a lakásuk többször a szénapadlás volt. 1945. május 8-i fegyverletétel után amerikai fogság, láger volt az osztályrészük. Szerencsére 1945. november 9-én eltávozhattak. Hazajöttek, és ezután már nem hagyták el hazájukat.